

464.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

z dnia 14 sierpnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o podatku komunalnym od publicznego wyświetlania filmów.

Na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 77 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 62, poz. 454) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu celem wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 937), zmienione rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 maja 1934 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Skarbu (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 400), ulega zmianom następującym:

1) Tytuł przed § 80 otrzymuje brzmienie następujące:

„B. Przepisy o podatku od publicznego wyświetlania filmów”.

2) § 80 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wysokość podatku komunalnego od publicznego wyświetlania filmów, pobieranego w formie dodatku procentowego do ceny biletu wstępu, różniczuje się w zależności od liczby mieszkańców gminy, w której film jest wyświetlany.

Filmy, oznaczone stampilą „temat polski”, korzystają z ulgowej stawki podatku”.

3) § 81 otrzymuje brzmienie następujące:

„Filmy, dozwolone do wyświetlania publicznego, mogą być przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznaczone stampilami:

- a) filmy o tematach polskich — stampilą „temat polski”.
- b) filmy dźwiękowe o tematach polskich, długości od 200 do 300 metrów z wyjątkiem aktualności (zdarzeń) dnia — stampilą „krótkometrażowy, temat polski”.
- c) filmy dźwiękowe o tematach polskich, długości od 900 do 1500 metrów — stampilą „średniometrażowy, temat polski”.
- d) filmy dubbingowane w Polsce, t. j. takie, w których mowa obca będzie zastąpiona mową polską, przy użyciu polskich sił artystycznych, — stampilą „film dubbingowany w Polsce”.
- e) filmy o charakterze dodatków do programów zasadniczych — stampilą „dodatek”.
- f) filmy, mające charakter reklamy — stampilą „reklamowy”.

4) § 82 otrzymuje brzmienie następujące:
„Stawka podatku komunalnego od publicznego wyświetlania filmów nie może przekraczać:

- a) w mieście stoł. Warszawie — 60%, a od filmów ze stampilą „temat polski” — 5% ceny biletu wstępu,
- b) w miastach, liczących powyżej 100.000 mieszkańców, oprócz miasta stoł. Warszawy, — 35%, a od filmów ze stampilą „temat polski” — 3% ceny biletu wstępu,
- c) w miastach, liczących od 25.000 do 100.000 mieszkańców, — 25%, a od filmów ze stampilą „temat polski” — 3% ceny biletu wstępu,
- d) w miastach, liczących od 10.000 do 25.000 mieszkańców, — 15%, a od filmów ze stampilą „temat polski” — 3% ceny biletu wstępu.”

5) § 83 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli prowadzący przedsiębiorstwo publicznego wyświetlania filmów złoży zarządowi miejskiemu deklarację, w której zobowiąże się do wyświetlenia w danym okresie rocznym co najmniej 10% pełnoprogramowych filmów ze stampilą „temat polski” o długości ponad 1500 metrów, i deklaracja ta zostanie poparta:

1) w mieście stoł. Warszawie — wnioskiem Związku Właścicieli Kinoteatrów w Warszawie, a gdy przedsiębiorca nie jest członkiem tego związku — wnioskiem Rady Naczelnej Przemysłu Filmowego w Polsce,

2) w innych gminach — wnioskiem wojewódzkiej organizacji właścicieli kinoteatrów, gdzie zaś nie ma organizacji wojewódzkiej lub przedsiębiorca nie jest jej członkiem — wnioskiem Związku Polskich Zrzeszeń Teatrów Świetlnych w Warszawie, — wówczas zarząd miejski zastosuje na dany okres roczny specjalną niżkę podatku od wyświetlanych przez przedsiębiorcę filmów bez stampili „temat polski”, wynoszącą czwartą część podatku, oraz specjalną niżkę podatku od wyświetlanych przez przedsiębiorcę filmów ze stampilą „film dubbingowany w Polsce”, wynoszącą połowę podatku.

Zniżka specjalna, określona w poprzednim ustępie, będzie cofnięta na okres czasu, wyznaczony przez

zarząd miejski, tym przedsiębiorstwom publicznego wyświetlania filmów, w których popełnione zostaną nadużycia na szkodę miasta, Funduszu Pracy lub Polskiego Czerwonego Krzyża”.

6) § 84 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli film bez stampili „temat polski” lub film ze stampilą „film dubbingowany w Polsce” jest wyświetlany łącznie z filmem ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski”, wówczas podatek podlega zniżce, wynoszącej piątą część ogólnej sumy obliczonego podatku, a gdy jest zastosowana zniżka specjalna z § 83 rozporządzenia niniejszego — wynoszącej piątą część ogólnej sumy podatku, obliczonego ze zniżką specjalną.

W miastach, liczących powyżej 25.000 mieszkańców, film ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski”, powoduje określoną w ustępie pierwszym paragrafu niniejszego zniżkę podatkową tylko przez okres wyświetlania jednego programu.

Filmy ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski”, oznaczone jednocześnie stampilą „reklamowy”, nie powodują zniżki podatkowej.

Metraż filmów ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski”, musi ściśle odpowiadać metrażowi, uwidocznionemu na legitymacji filmowej, w przeciwnym razie filmy takie nie powodują zniżki podatkowej. Normalne zużycie filmu nie przekraczające 10% metrażu, uwidocznionego w legitymacji filmowej, nie pociąga za sobą utraty zniżki podatkowej. Metraż tygodników aktualności, własność Polskiej Agencji Telegraficznej, musi ściśle odpowiadać metrażowi, uwidocznionemu w legitymacji filmowej.

Filmy ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski”, do których legitymacje filmowe zostały wystawione przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, powodują określoną w ustępie pierwszym paragrafu niniejszego zniżkę podatkową tylko w tych wypadkach, gdy posiadają oceny „artystyczny” lub „kształtujący”.

7) § 85 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli w czasie jednego przedstawienia są wyświetlane dwa filmy pełnoprogramowe: jeden ze stampilą „temat polski”, a drugi bez takiej stampili, wówczas podatek wymierza się według średnio-arytmetycznej stawek podatku od tych filmów. W tych wypadkach filmy ze stampilą „średniometrażowy, temat polski” traktuje się narówni z filmami pełnoprogramowymi.

Do podatku, wymierzonego według średniej arytmetycznej stawek, nie mogą być stosowane zniżki z §§ 83 i 84 rozporządzenia niniejszego”.

8) § 86 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli w czasie jednego przedstawienia wyświetla się więcej niż dwa filmy: ze stampilą „temat polski” i bez takiej stampili, wówczas podatek wymierza się według stawki podatku od filmu bez stampili „temat polski”, przy czym nie mogą być stosowane zniżki z §§ 83 i 84 rozporządzenia niniejszego”.

9) § 87 otrzymuje brzmienie następujące:

„Tygodniki aktualności, jak również filmy ze stampilą „dodatek” oraz ze stampilą „reklamowy”, wyświetlane przy programach zasadniczych, zarówno pojedynczych, jak i podwójnych, nie wpływają na wymiar podatku od tych programów”.

10) § 88 otrzymuje brzmienie następujące:

„W miesiącach letnich, w czasie od dnia 1 maja do dnia 31 sierpnia, podatek od filmów podlega zniżce, wynoszącej piątą część podatku, jeżeli zaś są zastosowane zniżki z §§ 83 i 84 rozporządzenia niniejszego, podatek podlega zniżce, wynoszącej piątą część podatku z tymi zniżkami, a gdy jest zastosowana średnia arytmetyczna stawek z § 85 rozporządzenia niniejszego, podatek podlega zniżce, wynoszącej piątą część podatku, wymierzonego według średniej arytmetycznej stawek”.

11) § 89 otrzymuje brzmienie następujące:

„Przy wymiarze podatku od filmów, pobieranego w formie dodatku procentowego do ceny biletu wstępu, ułamki procentów oraz ułamki groszy, mniejsze od 0,5 odrzuca się, a wynoszące 0,5 i więcej zaokrągla się wzwyż do jednostki.”

12) § 90 otrzymuje brzmienie następujące:

„W miastach, liczących poniżej 10.000 mieszkańców i w gminach wiejskich podatek komunalny od publicznego wyświetlania filmów pobiera się w formie podatku obrotowego, którego stawka nie może przekraczać 4% obrotu (sumy przychodu za sprzedane bilety wstępu po potrąceniu opłat na rzecz Funduszu Pracy i na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża), przy czym przepisy §§ 83 — 87 i 89 rozporządzenia niniejszego nie mają zastosowania, stosuje się natomiast odpowiednio przepis § 88 rozporządzenia niniejszego.”

13) § 91 otrzymuje brzmienie następujące:

„Zarząd miejski, z urzędu lub na wniosek prowadzącego przedsiębiorstwo publicznego wyświetlania filmów, może podatek od publicznego wyświetlania filmów, pobierany w formie dodatku procentowego do ceny biletu wstępu, zastąpić podatkiem procentowym od obrotu albo podatkiem ryczałtowym, ustalonym za zgodą przedsiębiorcy.

Zamiana dodatku procentowego do ceny biletu wstępu na podatek procentowy od obrotu lub podatek ryczałtowy może nastąpić tylko pod warunkami, przewidzianymi w § 83 rozporządzenia niniejszego dla zastosowania zniżki specjalnej, dotyczący obowiązków wyświetlania co najmniej 10% pełnoprogramowych filmów ze stampilą „temat polski” o długości ponad 1500 metrów.

Zarówno do podatku procentowego od obrotu, jak i do podatku ryczałtowego stosują się odpowiednio zniżki z §§ 84 i 88 rozporządzenia niniejszego, natomiast nie stosuje się zniżka specjalna z § 83 rozporządzenia niniejszego.”

14) § 92 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli w gminie, w której nie ma stałego przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów, zostanie założone takie przedsiębiorstwo stałe, wówczas publiczne wyświetlanie filmów w przedsiębiorstwie wolne będzie od podatku komunalnego w ciągu lat 5 od dnia uruchomienia przedsiębiorstwa.”

§ 2. Gminy są obowiązane w ciągu dni 14 uzgodnić swe uchwały (statuty) o podatku od przedstawień kinematograficznych — z przepisami rozporządzenia niniejszego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*
